

Bir Buruk Genclik Hikayesi 13

— canayhanim · 04 Şubat 2014

1996'nın Aralık ayına yaklaşırken SZC ilk büyük hamlesini yapmış ve tarım motorları üreten İtalyan bir firmanın distribütörlüğü konusunda son aşamaya gelmişti. Günler boyunca bitmeyen toplantılar, seyahatler sonrasında artık sözleşme maddeleri hemen hemen kesinleşmiş ve prensipte anlaşılmıştı. Üretici firmanın bize yapacağı son ziyaretten önce İtalya'ya bir iş gezisi düzenlenmiş, Cüneyt Ağabey ve ben iki günlük Torino seyahati yapmıştık. O seyahat boyunca, Simya ile devamlı iletişim halinde olmaya dikkat etmiştim. Çünkü ben ofisten uzaklaştığımda, onun da rahatsız edileceği endişesi kaplıyordu beni. Ki korktuğum başıma gelmiş ve ofise dayım gelmiş ve Simya'ya, dolaylı olarak da bana bir sürü iş yüklemişti. Hoşnut olmadığı şeylerden bahsetmiş, Simya'ya henüz ürünlerde satış artışı sağlayamamış olmamızdan ötürü aşığılamanın kıyısında bulunacak tarzda uyarı ve serzenişlerde bulunmuştu. Tabii ki, Simya'nın psikolojisini düzeltmek yine bana düşmüştü. "İşte böyle Safa Bey, Sami Bey'in dedikleri bu şekilde." "Ya problem etme Simya, dediği bazı şeylerde haklı, bunu sen de ben de çok iyi biliyoruz. Ama zamanla açacağız, satışları artırdığımız gibi, alacağımız distribütörlüklerle de firmalarımız için yeni yeni iş sahaları açmış olacağız." "Sizin için problem olmaması çok normal. Siz o firmanın gelecekteki patronlarından birisiniz, ama bana sizin yanınızda asalak gibi..." "Tamam Simya, lütfen böyle konuşma, böyle konuşmaya devam edersen kapatalım. Güzelim, yeni bir firmayız ve hem kriz ortamındayız, hem de ithalat, ihracat, pazarlama, distribütörlük, fabrika ürünlerinin satışının artırılması gibi kritik görevlerimiz var, ve bu şartlarda bizi rahat bırakacaklarını mı sandın!" Susmuştu Simya, birkaç saniye sessiz kaldık telefonda. "Sana ne alayım, ne istersin İtalya'dan?" "Bir şey istemiyorum, sadece sizin dönüşünüzü bekliyorum. Bu durumu daha detaylı konuşmak, ve gerekiyorsa yolları ayırmak niyetindeyim. Ben birinin gizlediği, zorla yanında tuttuğu, işe yaramaz biri değilim. İhtiyacım da yok bu işe biliyorsunuz." Kızgındı, kırılmıştı, dayımın sertimsi yüzü ile ilk defa karşılaşmıştı belli ki. Sertimsi diyorum çünkü dayımın tam anlamıyla kızgın halinin babama göre çok daha yakıcı olduğunu iyi bildiğimden, aslında Simya'ya öyle de çok yüklenmediğini görebiliyordum. "Tamam, sen biraz sakinleş, Çarşamba günü konuşalım, hem bana verdiğin bir söz vardı, pardon, iddiayı kazandığımdan bir borcun vardı. Onu ödersin. Nerede ne zaman olacak sen seçeceksin. Kapatmam gerekiyor, birazdan toplantıya gireceğim. Sana buradan çok iş gelecek, Simya Hanım, üzölmek, pes etmek, terk etmek de ne oluyor! Gücünü toparla, 6 ay önceki agresif, tuttuğunu koparan Simya'ya ihtiyacım var benim tamam mı?" yine birkaç saniye sessizlik sonrasında yineledim sorumu, "Tamam mı dedim sana?" "Tamam" dedi kısık bir sesle, biraz da şuh mu çıkmıştı, yoksa bana mı öyle geldi bilmiyorum o ses tonu ama, etkileyici olduğu kesindi. "Tamam öyle olsun, Kendinize dikkat edin, görüşmek üzere."

O konuşmanın sonrasında apar topar İtalyanlarla ikinci etap toplantıya girmiştik. Ve sözleşmenin imzalanmasına çok yaklaşmıştı. Hemen bayi ağını halletmemiz gerekiyordu. Ve bu da çokça Anadolu seyahati demektir bizim için. Cüneyt Ağabey ile yolda bunu konuştuk. O, büyük şehirlerde bulunan yirmiye yakın servis ile zaten görüşmüştü, sadece onların karşısına somut şartlarla çıkmamız

gerekliyordu. Cüneyt Ağabey, az ve öz konuşan, istediğini tam olarak tarif eden, beklentisi ne bir eksik, ne bir fazla, hayatı fazlasıyla ciddiye alan bir yapıya sahipti. Muzip bir yönü olduğu kesindi, aslında mizah yönündeki kuvvet annemlerin genlerinde vardı. Dedem gençliğinde, amatör olarak belediye tiyatrolarında boy gösterir ve esnaflığın yanı sıra, kasabanın yöresel sanatçısı, amatör komedyeni olarak bilinirmiş. Bu gen, annemle ablam Sena'ya da geçmiş olmalı ki, rahmetli annem, babamın en gergin anlarında bile onu, doğallığını bozmadan yaptığı espriler ile güldürmeyi başarırdı. Sena Ablam ise tam bir taklit makinesiydi. Çalıştığı dönemlerde, uçakla seyahatten korkan yolcularını güldüren, rahatlatan hostes olarak, kısaca komik hostes olarak ünlenmişti. Bu sayede yolcularından çok çevre edinmişti benim girişken ve sempatik ablam. İşte Cüneyt Ağabey'de de bu mizahi bakış açısı mevcuttu. Ayrıca, gözlem yeteneği de çok kuvvetli olduğundan, az ve öz konuşan kuzenim, konuştuğu anlarda da kendisi hiç gülmeden, abesliklere dikkat çekebilir ve karşısındakini düşündürürken gülümsetebilirdi. Sakindi Cüneyt Ağabey, biyolojisi gibi, karakteri de dayımla yengemin karışımı gibiydi. Ne dayım kadar otoriter ve disiplinliydi, ne de yengem kadar dışa dönük. Kardeşi Sevtap, daha çok benzerdi dayıma. Biraz soğuk ve emir veren bir tavrı olsa bile çok seviyordum onu. Ben ikisinin elinde büyüdüm denebilir. Şimdilerde bir Alman araba fabrikasında yönetici olarak çalışan bir mühendis ile evlenmiş ve Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde yaşıyordu. Kardeşi ile pek anlaşamayan Cüneyt, bunu aile meclisinde belirtmekten çekinmemiş ve benimle birlikte çalışmayı tercih ettiğini söyleyivermişti. Hem damatların işlere karışmasını, ne tuhaf ki, babam gibi o da doğru bulmuyordu. O oranda baktığımda torun Sami ve benim olursa oğlum daha mı şanslıydı firmaların yönetimini ele geçirmek için. Hiç bana uygun hesaplar değildi bunlar. İşte etrafımda olup bitenlere o kadar yabancı olan ben, o seyahatte, Cüneyt Ağabey ile ufak ufak konuşmaya karar vermiştim. Ben bağımsız olmak istiyordum, şirketleri büyütürken, geleceğe taşırken, severek çalışmak, bir şeylere kendim yön vermek istiyordum. Yani babamla dayımın karar verdiğini karar benimmiş gibi ortaya atmak, ya da bir karar öncesinde, herkese onaylatmak zorunda olmak hem gücüme gidiyordu hem doğama aykırıydı. Acaba diğer aile şirketlerinde de durum aynı mı diye düşündüm ve babaları patron olan yakın arkadaşlarım geldi aklıma. Onlarla yaptığım sohbetlerden hatırladığım kadarı ile, çoğunun babası ile ya da önceki nesil ile ilişkisi benimkinden daha da kötüydü. Sanırım, bu bizim dönemin problemi idi. Doksanlar sanki, teknolojiye açılan bir kapıydı ve gittikçe dünya insanı oluyor ve global oldukça, biz genç neslin gözü daha çok açılıyordu ve belki öncesini beğenmiyor, belki de özgürlüğümüze daha düşkün oluyorduk.

Katedral'e 5 dk mesafede olan o apart otelde iki kişilik bir oda tutmuştuk ve Cüneyt Ağabey ile dertleşebileceğimiz sakinlikte temiz ve küçücük balkonu olan o oda benim için çok önemli olmuş ve buraya yazdığım konuşmalara şahitlik etmişti. "Çok yoruldu. Gianluca çok ısrarcı. Adam beni çok yordu" dedim Cüneyt'e. "E adamlar faka basmak istemiyorlar. Biz olsak apar topar gireriz , yurt dışına açılıyor işimiz diye." "Sahi, ağabey, yıllık on bin adeti aşabilecek miyiz? Kotayı indirmediler." "Dur bakalım, babama, enişteme de sorarız, onlar içinde bir sıkıntı yoksa, imzalarınız artık. Çünkü fabrikaya döndüğümüzde başlayacak asıl iş. Senin çok iyi bir bayi oluşturma planı yapmış olan gerekiyor. Yani en geç bir ay içersinde görüşmeleri tamamlayıp, bayileri bağlamış olman gerekiyor." "Tamam, senin liste, Simya'da var. O zaman arayıp, randevu aldirtayım, en azından biz döndüğümüzde randevuların bir kısmı

belirlenmiş olur.” “Nasıl yaparsan.” Biraz suskun kaldı Cüneyt Ağabey. Belli ki bana söylemesi gereken bir şeyler vardı ama nereden başlayacağını bilmiyordu. “Safa, beni yanlış anlamadan, dediklerime tepki göstermeden dinlemeni isterim. Benim de üstüme vazife değil ama, ben babam ve eniştemin fikirlerini bildiğim için, sana göre onların konuşmalarına daha çok şahit olduğum için uyarmak istiyorum, Simya ile ilişkiye dikkat et.” “İyi de benim Simya ile gizli bir ilişkim yok ki, neye dikkat edeyim.” “Ya bak ne dedim, yanlış anlıyorsun. Ben sonrası için diyorum, belki Simya için diyorum. Kız üzülmesin.” “Yani diyorsun ki, kız beklenti içine girebilir, her ikinizde bekar, genç ve varlıklı ailelerin çocukları olmanıza rağmen birleşmeniz mümkün olmayabilir diyorsun.” Susmuştu Cüneyt Ağabey. Sustu ve bana baktı, baktı, baktı... “Sana bağlı. Öyle bir durumda, büyükleri ikna etmeniz gerekecek.” “Evet, özellikle köken, inanç, kültür farklılığı için değil mi?” Ben ardı ardına, Cüneyt’in laflarına laf sıralarken, içimde de bir şeylerin parça parça kırıldığını hissediyordum. “Off Safa, ben sadece kızı da üzme, ümitlendirme ya da her neyse, ikinizin de etraftan zarar görmenize neden olacak şeyler yapma diye bir ağabey olarak uyarmak istedim. Kırdıysam özür dilerim.” “Peki Ağabey, sen nasıl görüyorsun dışarıdan bizi?” “Simya sana ilgi duyuyor gibi geliyor bana. Bunu babam ve eniştem de görmüş olmalı ki bundan rahatız oluyorlar.” “O yüzden mi, müşteri ziyaretlerine çoğunlukla seni de gönderiyorlar?” “Lütfen işle özel hayatı karıştırma, biliyorsun ki SZC hepimizin. Ve müşteri ziyaretlerinde, tanıdık müşterilere merhaba demek, hal hatır sormak ve ticari meseleleri konuşmak için gelmiş olamaz mıyım sizinle. Hem eniştemin her git onlarla dediğinde ya da yanlarında ol dediğinde, sizinle olmuş olsaydım, o büroda çalışmazdınız. Yapma Allah aşkına Safa’cığım. Alınganlığın tutmasın.” Odadaki o eskimiş puf koltuktan doğruldum, ayağa kalktım, camın önünde duvara dayalı olarak, otelin önünde uzayıp giden geniş caddeye, geçen araçlara ve akşamın karanlığında bir yerlere yetişmek üzere yürüyen yorgun ve yabancı insanlara bakarak Simya’yı düşündüm, düşündüm ve ürperdim. Cüneyt Ağabey’in hissettirmeye çalıştığı gibi ben hayalin peşinden koşuyor, Simya’yı da bu hayal ile mi kandırıyordum? Ona ümit verip, kızın günahına mı giriyordum? Aslında olmaması gereken bir şeyle mi bürünüyordu onunla ast-üst, patron-çalışan ilişkimiz? Hakikaten, şartlar değiştiğinde, onunla beraberlik yolu görünürse, kültür ve köken farklılığımız bize bir silah gibi doğrultulacak mıydı? Bu şekilde cam kenarında ne kadar daldım bilmiyorum, odada telefonun sesiyle irkildim. Cüneyt Ağabey, çoktan aşağıya inmiş ve restoranda geçmişti. Beni yemeğe çağırıyordu. Hiç inesim olmamasına rağmen, birkaç insan görürüm, dikkatim, hüznüm dağılır diye kabul ettim teklifini.

Otelin restorandı geniş bir kata yayılmış, tarihi tahta ve iri işlemeli sandalyeler, uzun masalar, maket gemiler, gemi rotaları ve antika eşyalar ile döşenmişti. Restoran oldukça doluydu. Cüneyt Ağabey, cam kenarında iki kişilik bir masada oturmuş beni bekliyordu. O siparişini vermişti. Karşısına otururken, beni baştan aşağı süzdü. “Geç gelince dedim ben de makyajı bitmedi herhalde.” Tebessüm etti. Ben kırmaya çekinirdi, bilirdim beni çok severdi Cüneyt Ağabey. Tıpkı öz kardeşi gibi görür ve üzülmemi istemez ve başarılarıyla övünürdü. “Akşam çıkacaksan tutmam seni, git biraz kafanı dağıt.” “Ağabey, ben, askerden sonra Uzak Doğu’ya mı yerleşsem diye düşünüyorum.” “Hoppalaaa bu da nereden çıktı. Bana mı kızdın, bir an da neden buna karar verdin ki!” “Hayır karar vermedim, sadece düşünüyorum dedim ve bir anda da değil. Aslında geçen seneden beri düşünüyordum. Sadece şuan netleştiremediğim şey, firmaya uzaktan nasıl destek olabilirim” “Saçmalama Safa, buna ne eniştem ne de babam izin verir biliyorsun.”

“Onların izin vereceği bir hayatı yaşamak nereye kadar bilmiyorum Cüneyt Ağabey?” “Oğlum deli deli konuşma, ikisi de senin iyiliğini istiyor, tabii ki senin, benim, kızların iyiliği gibi, bin bir emekle bir yerlere getirilen, iyi bir prestij kazandırılan fabrikaların da büyümesi isteniyor. Bunun neresi kötü ki? Sana silah zoruyla bir şey mi yaptırıyorlar?” “Konu o değil, bazen babam çok sığ geliyor. Beni anlamaması bırak anlamayı, anlamak istememesi beni çıldırıyor. Profesyonel düşünemiyor. Dayım desen, hep bana ailenin küçüğü, toyu muamelesi yapıyor. Bak ben ofisten iki gün ayrılıyorum, Simya’nın kulağını büküyor, moral bozuyor.” “Safa, hepimizin en küçüğü, en toyu olabilirsin, ama şunu söylemeliyim, bu şirketin dört erkeğinin içinde en sempatiği, en duyarlısı en güleç yüzlüsü de sensin. Bu da seni farklı kılıyor. Sadece büyükler bu farklılığın kötü kullanılmasını istemiyorlar. Devir değişti, şimdi insanlar çok farklı. Uzak doğuya gitme planına da gelince, sık sık uzak doğuya kaçmana kimsenin bir şey diyeceği yok. Git kafanı dağıt gel, fuarlar oluyor, distribütörlük görüşmeleri oluyor, Kore’deki müşterileri ziyarete gidersin, eniştemin, babamın yanında gidersin. Senin genç ve belirli bir eğitim seviyesinde bir erkek olduğunu, merak etme ikisi de iyi biliyorlar, ve niyetleri senin hayatını zehir etmek asla değil, bunu böyle bil.” “Belki haklısın, ben de aslında böyle düşünüyordum, hem yeni müşteriler kazandırabilir, hem de oralarla sürekli iletişimimi sürdürebilirim.” Gülümsedi, sempatik ve biraz tombulca yüzü ile Cüneyt Ağabeyim, “Çekik gözlü bir gelin getirmek yok ama ona göre! Yoksa eniştem senin gözlerini de gelinle takım hale getirir.” Komik ağabeyim beni yine güldürmüştü. Hem de o erkeksi kahkahalarımın bir kaçını peş peşe atarken gayri ihtiyarı kumaş peçeteyi dudaklarıma götürdüm ve kibar dokunuşlar ile ağızımın kenarlarını temizleme hareketi yapıyordum ki, Cüneyt Ağabey’in omzunun üstünden arka masadaki genç kadın ile göz göze geldik. Gülümsedi. Ben de karşılık verip, başımla hafifçe selamladım. Bu kadını hatırlıyordum, o sabah bizim kattan asansöre binerken görmüştüm. İşte yine çevredeki kişi ve nesnelere dikkat dağıtma oyununa başlıyordu Safa. Kadının karşısındaki yaşlı, esmer ve zayıf adam baktım, tam İtalyan Mafyası tipi var adamda diye düşünürken, Cüneyt Ağabey kime baktığını merak edip, arkasına döndüğünde kumral, kalın kaşlı, renkli gözlü o kadını gördü ve bana döndüğünde şu cümleleri mırıldanıyordu. “Ah benim küçük yeğenim, hormonlar, hormonlar... Senin erken olgunlaştığını düşündüm hep...”